

Μακεδονικά

Τόμ. 5, Αρ. 1 (1963)

Αλέξης Αθ. Κύρου, Οι Βαλκανικοί γείτονες μας

Στίλπων Π. Κυριακίδης

doi: [10.12681/makedonika.826](https://doi.org/10.12681/makedonika.826)

Copyright © 2015, Στίλπων Π. Κυριακίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κυριακίδης Σ. Π. (1963). Αλέξης Αθ. Κύρου, Οι Βαλκανικοί γείτονες μας. *Μακεδονικά*, 5(1), 519–525.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.826>

Τὴν μελέτη κλείνει ἡ γερμανικὴ περίληψη (σ. 205-218) καὶ τὸ εὗρε-
τήριο (σ. 219-226).

Κλείνοντας τὴν ἀνάλυση τοῦ ἔργου τοῦ κ. Ferjancic' ἐπιθυμοῦμε νὰ
τονίσουμε ὅτι πρόκειται γιὰ ἓνα λαμπρὸ ἐπιτεύγμα, πού θὰ ἀποτελέσῃ ἀσφα-
λῇ ὁδηγὸ γιὰ ὅποιον θελήσῃ νὰ προωθήσῃ περισσότερο τὴν ἔρευνα σχετι-
κὰ μὲ τὰ ἀξιώματα τῆς ὑστεροβυζαντινῆς περιόδου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΡΙΑΝΟΣ
Βελιγράδι

Ἄ λ έ ξ η Ἀ θ. Κ ύ ρ ο υ, Οἱ Βαλκανικοὶ γείτονές μας. Ἀθῆναι
1962. 8ον σ. VIII + 246.

Οἱ Βαλκανικοὶ μας γείτονες ὑπῆρξαν κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετη-
ρίδας ἐπανειλημμένως ὑποκείμενον εἰδικῶν πραγματειῶν Ἑλλήνων ἐπιστη-
μόνων καὶ μὴ κυρίως ἕνεκα τῶν πολιτικῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα συνετά-
ραξαν τὴν Χερσόνησον τοῦ Αἴμου ἤδη ἀπὸ τῶν μέσων περίπου τοῦ πα-
ρελθόντος αἰῶνος καὶ ἐξακολουθοῦν δυστυχῶς ἀκόμη νὰ τὴν συνταράσσουν.
Εἶναι πολὺ γνωστὰ τὰ ἔργα τοῦ Κ. Ἀμάντου, Οἱ Βόρειοι γείτονες τῆς
Ἑλλάδος, τοῦ Ἀντ. Κεραμοπούλλου, Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ βόρειοι γείτονες,
τοῦ Στ. Γυαλίστρα, Ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ οἱ βαλκανικοὶ γείτονές του κατὰ
τοὺς τελευταίους χρόνους. Περὶ τῶν ἰδίων ἐπραγματεύθην καὶ ἐγὼ εἰς μα-
κρὰν σειρὰν ὁμιλιῶν ἀπὸ τοῦ Ῥαδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Θεσσαλονίκης, αἱ ὁ-
ποῖαι ὅμως παραμένουν ἀκόμη ἀδημοσίευτοι. Εἰς τὰς πραγματείας ταύτας
προστίθεται τώρα καὶ ἡ παρούσα. Αὕτη εἶναι λίαν ἐπικαιρὸς καὶ εὐπρόσ-
δεκτος. Ἐπικαιρὸς μὲν, διότι δυστυχῶς οἱ Βαλκανικοὶ μας γείτονες ὑπὸ τὴν
νέαν λεοντὴν τῶν δῆθεν Μακεδόνων ἤρchiσαν πάλιν νὰ ἐπαναφέρουν ὑπὸ
νέαν μορφήν τὰς παλαιὰς τῶν ἀδηφάγους ἀξιώσεις εἰς βάρος μας, εὐπρόσ-
δεκτος δέ, διότι ἔρχεται ὡς συμπλήρωμα καὶ ἐπιστέγασμα τῶν παλαιότε-
ρων. Αὗται εἶναι μᾶλλον ἱστορικαί, ἀνατρέχουσαι κυρίως εἰς τὸ παλαιό-
τερον παρελθόν, ἐν ᾧ ἡ κρινομένη, προερχομένη παρὰ δοκίμου διπλωμά-
του, ὅστις λαβὼν ἐν πολλοῖς ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς διπλωματικὰς ἐνεργείας
τῶν τελευταίων ἐτῶν ὡς πρεσβευτῆς ἐν Βελιγραδίᾳ καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς
Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἑνωμένα Ἐθνη, προσκομίζει αὐτοῦσια διπλωματικὰ στοι-
χεῖα, ἀτελῶς μέχρι τοῦδε γνωστὰ εἰς τοὺς πολλούς.

Σκοπὸς τοῦ συγγραφῆως, ὅπως καθορίζεται εἰς τὸν πρόλογον, δὲν εἶ-
ναι ἡ συγγραφὴ πλήρους ἱστορίας τῶν βαλκανικῶν γειτόνων, ἀλλ' ἡ διδα-
σκαλία τῶν παλαιότερων ἐνεργειῶν τῶν ξένων κρατῶν, τῶν ὁποίων ἡ πλη-
ρεστέρα γνῶσις θὰ συνεπιφέρῃ κατ' ἀρχήν, ἂν ὅχι πάντοτε τὴν συμπάθει-
αν, ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει τὴν συναγωγὴν περισσότερον ἀντικειμενικῶν
συμπερασμάτων, ὡς καὶ τὴν προσπάθειαν ὅπως γίνεται χρῆσις ὀρθότερων
κριτηρίων. Θὰ παραμερίσῃ πρωτίτως τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖον εἰς τίποτε δὲν
ὠφελεῖ, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἀπλῶς δεῖγμα συμπλέγματος κατωτερότητος.

Ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται περὶ τριῶν κυρίως κρατῶν, τῆς Ἀλβανίας, τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Γιουγκοσλαβίας, ἀφήνει δ' ἔξω τὴν Τουρκίαν, τὴν ὁποίαν ὀρθῶς θεωρεῖ ὡς κράτος κυρίως τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς. Χρονικῶς αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας παρέχει, αἱ περισσότεραι ἀναφέρονται εἰς τὴν προπολεμικὴν περίοδον, πολὺ δὲ ὀλιγώτεραι εἰς τὴν πολεμικὴν καὶ τὴν μεταπολεμικὴν, διὰ τὸν ἕξῃς κατὰ τὸν συγγραφέα λόγον· «Τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ὑφίστανται διὰ τὴν πρώτην, ἡμποροῦν νὰ θεωρῶνται ὡς θετικὰ καὶ ἀναμφισβήτητα, ἐνῶ ὁ ἑξατάζων τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρίτην ὀφείλει, ἐὰν θέλῃ νὰ παραμείνῃ μέχρι τέλους ἀντικειμενικός, νὰ εἶναι εἰς ἄκρον ἐπιφυλακτικός».

Τὸ πρόλογον ἀκολουθεῖ ἡ πραγματεύσεως τῆς ἱστορικῆς ὕλης, ἣτις κατανέμεται εἰς τρία μέρη: Ἀλβανία, Βουλγαρία, Γιουγκοσλαβία, ἕκαστον τῶν ὁποίων κατανέμεται εἰς διάφορα κεφάλαια. Οὕτως εἰς τὸ περὶ Ἀλβανίας χωρίζονται τὰ ἑξῆς κεφάλαια: Α'. Ἡ Ἀλβανία μέχρι τοῦ 1912. Β'. Ἡ πολιτικὴ ζωὴ τῆς Ἀλβανίας ἀπὸ τοῦ 1912 μέχρι τοῦ 1939. Γ'. Ἱταλο-αλβανικὴ «προσωρινὴ ἔνωσις», πόλεμος καὶ μεταπολεμικὴ ἐξέλιξις. Δ'. Αἱ ἰταλικαὶ ἐνέργειαι εἰς τὸ Ἀλβανικὸν ζήτημα. Ε'. Αἱ ἑλληνογιουγκοσλαβικαὶ συμφωνίαι ἢ διαφοραὶ ἐπὶ τοῦ Ἀλβανικοῦ. ΣΤ'. Ἀλβανία καὶ Ἑλλάς. Εἰς τὸ περὶ Βουλγαρίας τὰ ἀκόλουθα. Α'. Συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Ι. Ἐθνικοθρησκευτικὴ ἀναγέννησις καὶ ἱδρυσις Ἐξουχίας. ΙΙ. Πρῶτοι διωγμοὶ ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐν Βουλγαρίᾳ. ΙΙΙ. Προδοσία Τρικούπη ὑπὸ Σταμπούλωφ. ΙV. Ἀγὼν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ. V. Διωγμοὶ 1906 εἰς Ἀνατολικὴν Ῥωμυλίαν. VI. Πρῶτος Βαλκανικὸς πόλεμος. VII. Δεύτερος Βαλκανικὸς πόλεμος. VIII. Πρῶτος Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος. IX. Ἀπὸ τοῦ 1920 μέχρι τοῦ 1940: Διπρόσωπος πολιτεία Σταμπολίνσκυ. Ἐξοδος εἰς τὸ Αἰγαῖον. Μειονότητες καὶ κομιτατζήδες. Ἄλλα ζητήματα. X. Δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος καὶ μεταπολεμικαὶ ἐξελίξεις. Κεφάλαιον Β'. Συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς Σλάβους. Εἰς τὸ περὶ Γιουγκοσλαβίας τὰ ἀκόλουθα. Α'. Αἱ ἑλληνοσερβικαὶ σχέσεις μέχρι τοῦ 1913. Β'. Ἡ συνθήκη συμμαχίας τῆς 1ης Ἰουνίου 1913. Γ'. Ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Γιουγκοσλαβίας. Δ'. Ψύχρανσις ἑλληνογιουγκοσλαβικῶν σχέσεων. Ε'. Ἡ τελευταία προπολεμικὴ φάσις (1937-1941). ΣΤ'. Ἐπικράτησις τοῦ Τίτο καὶ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ του. Ζ'. Αἱ ἑλληνογιουγκοσλαβικαὶ σχέσεις καὶ τὸ «Μακεδονικόν». Τὰ μέρη ταῦτα ἀκολουθεῖ ἴδιον κεφάλαιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Συμπεράσματα», ἐν ᾧ ἐκτίθενται τὰ ἐκ τοῦ συνόλου προκύπτοντα συμπεράσματα, καὶ τοῦτο «Βιβλιογραφία».

Καὶ μόνη ἡ ἀπαρίθμησις τῶν κεφαλαίων δεικνύει τὴν σπουδαιότητα τῆς ὕλης, τὴν ὁποίαν πραγματεύεται ὁ συγγραφεύς. Ἡ πραγματεύσεως γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει κυρίως διπλωματικῶν ἐξηκριβωμένων στοιχείων, παρέχει δὲ πλήρη καὶ σαφὴ εἰκόνα τῶν διαδραματισθέντων. Ὁ συγγραφεὺς παρου-

σιάζει λίαν εὐστόχως πρόσωπα καὶ λαούς, ἐνεργείας καὶ γεγονότα, τῶν ὁποίων ἐξιχνιάζει ἐπιτυχῶς τὰ ἐλατήρια. Οἱ χαρακτηρισμοὶ ἰδίᾳ τῶν λαῶν εἶναι λίαν διδακτικοὶ καὶ διὰ τὴν εἰς τὸ μέλλον τηρητέαν πολιτικὴν τῆς Ἑλλάδος ἔναντι αὐτῶν. Οὕτω προκειμένου περὶ τῶν Ἀλβανῶν ὁρθῶς (σ. 15) παρατηρεῖ ὅτι «Πραγματικὸν ἔθνικὸν φρόνημα ἦτο ἀνύπαρκτον εἰς τὰς εὐρύτερας λαϊκὰς μάζας». Προκειμένου δὲ περὶ τῆς μοναδικῆς διὰ τὴν ἰδιορρυθμίαν τῆς «κωμικοτραγικῆς» ἱστορίας τῆς Ἀλβανίας, εὐστοχώτατα ἀπεικονίζει τὴν ἐξ αὐτῆς ἐντύπωσιν γράφων (σ. 32) τὰ ἑξῆς: «Ἀλλὰ καὶ γενικώτερον εὐρέθηνεν κατὰ τὴν σύντομον ταύτην ἀνασκόπησιν τῆς ἀλβανικῆς ἱστορίας ἐνώπιον ὁλοκλήρου ἴσως τῆς κλίμακος τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, τῆς φιλαργυρίας, τοῦ ἐγωῖσμοῦ, τῆς φιλοχρηματίας, τοῦ μίσους, τοῦ φανατισμοῦ κτλ., τὸν πατριωτισμὸν ὅμως οὐδαμῶς σνηντήσαμεν». Πράγματι τὰ κύρια ἐλατήρια τῶν πράξεων τῶν Ἀλβανῶν δὲν εἶναι ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος, ἀλλ' ἡ φιλοχρηματία. Πρὸ τοῦ χρήματος πάντα τὰ ἄλλα ὑποχωροῦν. Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ γνωστοῦ τούτου ἐλαττώματος τῶν Ἀλβανῶν ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Τσιάνο τὰ ἑξῆς (σ. 36): «Ἐχω μακρὰς συνομιλίας μὲ πολλοὺς ἀρχηγούς τῆς χώρας... Παρὰ ταῦτα ἐπιτυχάνω εὐχερῶς νὰ τοὺς πείσω, διανέμων πολλὰς δεσμίδας ἀλβανικῶν φράγκων, ποὺ εἶχα τὴν πρόνοιαν νὰ φέρω μαζί μου. Τὰ πάντα τερματίζονται κατὰ θαυμάσιον τρόπον· εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ψηφίζουν ὁμοφώνως καὶ μὲ ἐνθουσιασμόν... Ἡ ἀλβανικὴ ἀνεξαρτησία ἔπαυσεν ὑφισταμένη». Εἰς 1.837.880 λιρετῶν ὑπολογίζει ὁ Gayda τὰ δαπανηθέντα ὑπὸ τοῦ φασιστικοῦ καθεστώτος εἰς τὴν Ἀλβανίαν, ὃ δὲ συγγραφεὺς παρατηρεῖ ὠραιότατα (σ. 67) ὅτι αἱ διενέξεις μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Ζώγου διελύοντο ἐκάστοτε «εἰς νέαν χρυσὴν βροχὴν ἐπὶ τῆς βασιλικῆς συντροφιάς».

Προκειμένου περὶ τῶν Βουλγάρων ὁ συγγραφεὺς προσκομίζει ἄφθονα παραδείγματα ἀγνωμοσύνης, ἀπιστίας, δολιότητος καὶ κακουργίας, πρὸς χαρακτηρισμὸν δ' αὐτῶν παραθέτει εὐστοχώτατα (σ. 102) ἐν μεταφράσει αὐτολεξεῖ τὰ συμπεράσματα τῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ ἔρευνα τῶν βουλγαρικῶν κακουργιῶν, τῶν διαπραχθεισῶν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Μακεδονίᾳ ἑναντίον τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ.¹ «Πῶς νὰ χαρακτηρησθῇ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία δεικνύει τόσον βαθεῖαν διπροσωπίαν, ἡ ὁποία παραβαίνει τόσον εὐκόλως τὰς ὑποσχέσεις της, ἡ ὁποία παραβιάζει τοὺς κανόνας τοῦ διεθνοῦς δικαίου καὶ τὰς πλέον στοιχειώδεις ἀρχὰς τοῦ ἀνθρωπίνου δικαίου, ἡ ὁποία καταδικάζει εἰς μαρτύριον μυριάδας ἀθῶνων προσώπων, ἡ ὁποία δὲν ὀρρωδεῖ πρὸ οὐδενὸς μέτρου, ὅσονδήποτε βαρβά-

¹ Enquêtes de la Commission Interalliée sur les violations du droit des gens commises en Macédoine Orientale par les armées bulgares 1919.

ρου, πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἐπιδιώξεών της, τῆς πλεονεξίας καὶ τῶν φιλοδοξιῶν της; Περιοριζόμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνος, ὄχι μόνον διὰ τοὺς ἀμέσους γείτονάς της, ἀλλὰ καὶ δι' ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Πρέπει νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν ἐπανάρθωσιν τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησεν, ἐν ᾧ μέτρω ἡ τοιαύτη ἐπανάρθωσις τυγχάνει ἐφικτή. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν ἀξίζει, θὰ πρέπει αὕτη πρωτίστως νὰ συνίσταται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν μέτρων, ἱκανῶν νὰ προλάβουν τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐγκληματικῶν ἐγχειρημάτων της!» Καὶ ἐπιλέγει ὁρθότατα ὁ συγγραφεὺς: «Σοφαὶ συμβουλαι, στηριζόμεναι ἐπὶ τῆς στοιχειώδεστερας δικαιοσύνης καὶ πηγάζουσαι ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς πικρᾶς πείρας ἐπιβαλλομένης προνοητικότητος, συμβουλαι ὅμως, τὰς ὁποίας οἱ Μεγάλοι δὲν ἠθέλησαν νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν». Οἱ Βούλγαροι ἔμειναν καὶ τότε, ὅπως καὶ μετὰ τὸν Δεύτερον Παγκόσμιον Πόλεμον, ἀτιμώρητοι. Εἶχον κατορθώσει ἔκτοτε δι' ἀναιδοῦς προπαγάνδας νὰ καλλιεργήσουν τὴν δημοσίαν γνώμην εἰς τε τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὴν Ἀμερικὴν οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἀποκρούῃ τὴν παράλογον ἀξίωσιν τῶν Βουλγάρων, τῶν Πρώσων αὐτῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως ἀσκῶσιν ἡγεμονίαν εἰς τὴν Χερσόνησον τοῦ Αἴμου.

Ἡ αὕτη δημοσία γνώμη ἐπέβαλε καὶ εἰς τὸν Βενιζέλον ἐπανεπιλημμένας ὑποχωρήσεις πρὸς τοὺς Βουλγάρους, αἱ ὁποῖαι εὐτυχῶς δὲν ἐγένοντο δεκταί. Ὁ ἴδιος ἐν ὑπομνήματι πρὸς τὴν «Ἑλληνικὴν Ἐπιτροπὴν» τῆς διασκέψεως εἰρήνης τῶν Παρισίων (1919) ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ διαλλακτικότης του εἰς οὐδὲν ὠφέλησε. Κατὰ τὸ παρατιθέμενον ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἀπόσπασμα (σ. 85) ὁ ἴδιος ὁ Βενιζέλος, ἐκ τῆς πείρας διδαχθεὶς, ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ ἐπίδειξις συμπαθείας πρὸς τοὺς Βουλγάρους ἀποτελεῖ νοσηρὸν αἰσθηματισμὸν καὶ μεγάλην ἀδικίαν. «Δὲν ἔπαυσα ἄλλοτε, γράφει, νὰ φαίνομαι κατ' ἐξοχὴν διαλλακτικὸς πρὸς αὐτοὺς, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἐπείθοντο νὰ συμμετάσχουν καλοπίστως εἰς Βαλκανικὴν συνομοσπονδίαν· τελικῶς ὅμως ἀντελήφθην ὅτι θὰ ἦτο πα ρ α φ ρ ο σ ύ ν η τὸ νὰ ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἐδέχοντο εἰλικρινῶς πᾶν ὅ,τι δὲν θὰ τοὺς ἔδιδε τὴν ἡγεμονίαν, τὴν ὁποίαν ἐπιδιώκουν».

Τὰ προσκομιζόμενα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως σαφῇ καὶ ἀναντίρρητα διπλωματικὰ στοιχεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύναντο νὰ προστεθῶσι καὶ τὰ ἐν τῇ Βουλῇ «περὶ σπονδυλικῆς στήλης τῆς Ἑλλάδος» λεχθέντα, βεβαιοῦν ἀπολύτως τὸ συμπέρασμα, εἰς τὸ ὁποῖον βραδύτερον ἐκ πείρας πλέον κατέληξεν ὁ Βενιζέλος. Θὰ ἦτο παραφροσύνη νὰ πιστεῦῃ τις ὅτι δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν πρὸς τοὺς Βουλγάρους.

Ἐρχόμεθα εἰς τοὺς Γιουγκοσλάβους. Ὁ συγγραφεὺς ὁρθότατα θέτει ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὴν Γιουγκοσλαβίαν μέρους (σ. 133) τὸν τίτλον τοῦ περὶ τῶν ἑλληνογιουγκοσλαβικῶν σχέσεων κεφαλαίου τοῦ Αὐστριακοῦ δημοσιολόγου Gilbert in der Maur «Die wahre Freundschaft war

es nicht=Δὲν ἐπρόκειτο περὶ πραγματικῆς φιλίας». Πράγματι ἀληθῆς καὶ εἰλικρινὴς φιλία μεταξὺ Γιουγκοσλαβίας καὶ Ἑλλάδος οὐδέποτε ὑπῆρξε. Τὸ γεγονὸς ἀποδεικνύουν τὰ ἄφθονα καὶ ἀδιαφιλονίκητα διπλωματικά στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα προσκομίζει ὁ συγγραφεύς. Ἡ πρώτη ἐκδήλωσις τῶν ἀνθελληνικῶν αἰσθημάτων τῶν διοικούντων τὴν Σερβίαν εὐθὺς μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Βουκουρεστίου ὑπῆρξε, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἀναφέρει ὁ συγγραφεύς, ἡ πλήρης κατάργησις τῶν ἀνθούντων ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων τοῦ Μοναστηρίου καὶ τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν κοινοτήτων, αἱ ὁποῖαι εἶχον περιέλθει εἰς τὴν Σερβίαν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὑπεχρέωσε πολλοὺς Ἑλληνας τῆς περιοχῆς νὰ μεταναστεύσουν εἰς τὰ ἐλεύθερα ἑλληνικὰ ἐδάφη.

Βραδύτερον κατὰ τὸν Α' παγκόσμιον πόλεμον ἡ μὴ συμμόρφωσις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰς συμμαχικὰς ὑποχρεώσεις της ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν Πάσις νὰ λάβῃ σαφῶς ἀνθελληνικὴν στάσιν. Μετὰ τῆς Ἰταλίας διεξῆγε συνεννοήσεις πρὸς διανομὴν τῆς Ἀλβανίας εἰς βάρος, ἔννοεῖται, τῶν ἔθνικῶν βλέψεων τῆς Ἑλλάδος, ἐνῷ δὲ ὁ ἀντιβασιλεὺς καὶ ἡ σερβικὴ βουλὴ ἐφιλοξενεῖτο ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐβυσσοδόμει μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Sarrail διὰ τὴν ἐγκατάστασιν σερβικῆς διοικήσεως ἐν αὐτῇ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον προκάλεσε τὴν κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπανάστασιν καὶ τὸν ἑλληνικὸν διχασμὸν, τοῦ ὁποῖου τὰ ψυχικὰ ὑπολείμματα εἶναι ἀκόμῃ αἰσθητά.

Ἄλλὰ καὶ μετὰ τὸν πόλεμον καὶ τὴν δημιουργίαν τῆς μεγάλης Γιουγκοσλαβίας ἡ πολιτικὴ τοῦ Πάσις δὲν ἔπαυσε νὰ στρέφεται κατὰ τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν ἐπιδίκα, ὅτι διὰ τῆς ἰταλικῆς βοηθείας θὰ ἦτο δυνατὴ, ὅπως λέγει ὁ συγγραφεύς, ἡ βαθμιαία καὶ κατὰ διαδοχικοὺς σταθμοὺς πραγμάτωσις τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῆς Θεσσαλονίκης βλέψεων. Ὡς ἀφορμὴ καὶ πρόσφασις ἐχρησίμει πάντοτε ἡ ἀπαίτησις τῆς διεξόδου εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τῆς Θεσσαλονίκης. Ὅταν δὲ οἱ Βούλγαροι κατῴρθωσαν διὰ τοῦ ἀτυχοῦς πρωτοκόλλου Πολίτου - Καρφώφ, τοῦ πανηγυρικῶς ἀπορριφθέντος ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς βουλῆς, νὰ ἀναγνωρισθῶσιν οἱ Σλαβόφωνοι τῆς Μακεδονίας ὡς βουλγαρικὴ μειονότης, οἱ Γιουγκοσλάβοι ἐζήτησαν οὔτε ὀλίγον οὔτε πολὺ τὴν μεταβολὴν αὐτῶν εἰς σερβικὰς παροικίας γιουγκοσλαβικῆς ὑπηκοότητος, πηρῆνας διὰ μεταγενέστερον ἐντατικὸν ἐκ Γιουγκοσλαβίας ἀποικισμὸν.

Κατὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον, καθ' ὃν χρόνον ἡ Ἑλλὰς ἠγωνίζετο κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ Ἀξονος, οἱ κυβερνῶντες τότε τὴν Γιουγκοσλαβίαν δὲν ἐδίστασαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Τριμερὲς μὲ τίμημα τὴν γερμανοῖταλικὴν ἀναγνώρισιν τῶν γιουγκοσλαβικῶν ἀξιώσεων ἐπὶ τῆς Θεσσαλονίκης. Ὀλίγας ὁμῶς ἡμέρας βραδύτερον ἡ κυβερνήσις ἀνετράπη διὰ τῆς ἐξεγέρσεως τῆς 27ης Μαρτίου, ἠκολούθησεν ὁ βομβαρδισμὸς τοῦ Βελιγραδίου ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, ἡ διάλυσις τοῦ γιουγκοσλαβικοῦ στρατοῦ καὶ ἡ κατάληψις τῆς χώρας ὑπὸ τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων. Ἡ κατοχὴ ἐδη-

μιούργησε την εθνικήν αντίστασιν, ἡ ὁποία ἐν τέλει περιῆλθεν, ὥς γνωστόν, εἰς χεῖρας τῶν κομμουνιστῶν, ἐχόντων ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Τίτο. Ποῖαι ἦσαν αἱ ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος διαθέσεις τῆς μετὰ τὸν πόλεμον συσταθείσης «Ὁμοσπονδιακῆς λαϊκῆς δημοκρατίας τῆς Γιουγκοσλαβίας» ἀποδεικνύει τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τὴν ἔκτην λαϊκὴν δημοκρατίαν, τὴν δημοκρατίαν τῆς Μακεδονίας, κατὰ τὸ σχέδιον θὰ προσηρτάτο οὐ μόνον ἡ βουλγαρικὴ Μακεδονία τοῦ Πιρίν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἑλληνικὴ Μακεδονία τοῦ Αἰγαίου μὲ τὴν Θεσσαλονίκην. Ἡ Δυτικὴ Θράκη παρεχωρεῖτο ὥς ἀντιστάθμισμα εἰς τὴν Βουλγαρίαν. Εἰς ταῦτα πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ ἡ βοήθεια, τὴν ὁποίαν παρέσχον οἱ Γιουγκοσλάβοι εἰς τοὺς Ἑλληνας κομμουνιστάς. Τὰ πράγματα ἐκθίτει ὁ συγγραφεὺς μὲ πολλὰς διδακτικὰς λεπτομερείας εἰς τὸ Ζ' κεφάλαιον, τὸ ἐπιγραφόμενον «Ἑλληνογιουγκοσλαβικαὶ σχέσεις καὶ Μακεδονικόν», τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ τὸ ἐπικαιρότατον πάντων. Τὸ κεφάλαιον τελειώνει ὁ συγγραφεὺς μὲ τὴν ἐξῆς ὁρθοτάτην παρατήρησιν (σ. 220): «Διὰ τῆς συμβάσεως τῆς 5ης Ὀκτωβρίου 1954 ὁ στρατάρχης Τίτο παρητήθη ὁριστικῶς κάθε ἀξιώσεως ἐπὶ τοῦ λιμένος τῆς Τεργέστης, εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο οὐχ ἤττον ἀξιόλογος Νοτιοσλαβικὸς (Ἰστριος) πληθυσμός. Καιρὸς εἶναι ἐπὶ τέλους νὰ ἐγκαταλείψῃ ὁριστικῶς καὶ τὴν τόσον παράλογον καὶ ἀστήρικτον διεκδίκησιν ἐπὶ τῆς «Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου».

Τὸ βιβλίον εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως διδακτικὸν καὶ ἀξιανάγνωστον, ἰδίως διὰ τὸ ἐπικάειρον τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἐξιστορεῖ καὶ τὰ ὁποῖα ὑπ' οὐδενὸς ἐξετεθήσαν μετὰ τόσων λεπτομερειῶν καὶ σαφηνείας, κοὶ πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ὅψ. ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι ἐνδιαφέρονται διὰ τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους διεξάγει ἀκόμη ἡ Ἑλλάς. Εἰς ἐν μόνον σημεῖον διαφωνῶ πρὸς τὸν συγγραφέα. Εἰς τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς παρ' ὅλα ὅσα ὑπέστη καὶ ὑφίσταται ἐκ τῆς ἀδηφαγίας καὶ κακουργίας τῶν βορειῶν γειτόνων εἰς τὰς σκέψεις καὶ ἐνεργείας αὐτοῦ οὐδόλως ἐλαύνεται ὑπὸ τοῦ μίσους, τοῦ ὁποίου οὗτοι εἶναι ἄξιοι, χρησιμοποιεῖ τὸ τοῦ Σοφοκλέους «Οὐ τοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν». Ἀντὶ τούτου συμφωνοτέρα πρὸς τὰ ἐξιστορούμενα ἐν τῷ βιβλίῳ θὰ ἦτο ἡ συμβουλὴ τοῦ Ἐπιγράμμου «Νάφε καὶ μέμνας» ἀπιστεῖν. Ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Πλουσία εἶναι καὶ ἡ ἐπιτασμένη εἰς τὸ ἔργον βιβλιογραφία ἑλληνικῶν καὶ ξένων βιβλίων. Νομίζω ὅμως ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ προστεθοῦν μερικὰ ἀκόμη, σχετικὰ πρὸς τὸ θέμα τοῦ βιβλίου, ἑλληνικά, ὅπως π.χ. τὰ βιβλία τοῦ Ἀθ. Χρυσοχόου διὰ τὰς κακουργίας τῶν Βουλγάρων κατὰ τὴν κατοχὴν, ἡ ἔκθεσις, ἡ ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐκ καθηγητῶν τῶν δύο Πανεπιστημίων, Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀειμνήστου Δημ. Χόνδρου ἐπιτροπῆς ἐρεῦνης διὰ τὰ κακουργήματα τῶν Βουλγάρων ἐν Ἀνατολικῇ Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ κατὰ τὸν Β'. παγκόσμιον πόλεμον, τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Δυτικὴ Θράκη καὶ οἱ Βούλγαροι» βιβλίариον τοῦ γράφοντος,

δημοσιευθὲν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐθνικῶν Δημοσιευμάτων ὑπὸ τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων, τοῦ ἰδίου «Τὰ βόρεια ἐθνολογικά ὄρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ», «Βούλγαροι καὶ Σλάβοι εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν», «Θεσσαλονίκια μελετήματα» καὶ εἴ τι ἄλλο.

Ἡ τυπογραφικὴ ἐμφάνισις τοῦ βιβλίου εἶναι πολὺ καλὴ, ὁ τυπογραφικὸς ὁμῶς διορθωτὴς φαίνεται ἀγνοῶν τὴν χρῆσιν τῆς βαρείας καὶ τῆς ὀξείας.

ΣΤΙΛΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Πέτρος Ἰ. Ἀγγελῆ, Νεστόριον, μία ἐθνικὴ ἔπαξις τοῦ Γράμμου. Ἱστορία - μυθολογία - λαογραφία. Νεστόριον, Αὐγουστος 1959. 8ον σ. 59.

Ὁ συγγραφεὺς, διδάσκαλος ἐν Νεστορίῳ, προσεπάθησεν εἰς τὸ παρὸν βιβλίον νὰ δώσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ὠραίου τούτου χωρίου τοῦ Γράμμου, τὸ ὁποῖον, μολοντί ολαβόφωνον, ὑπῆρξεν ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς τουρκοκρατίας πρόμαχος τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τῶν Βουλγάρων, συμμετασχὼν ἐνεργῶς καὶ ἀξιεπαίνως εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου συμμοριτοπολέμου. Ἀξιόλογος εἶναι ἡ περιγραφὴ τοῦ χωρίου καὶ τῶν εκπαιδευτηρίων αὐτοῦ, εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῶν ὁποίων πολλὰ συνεισέφερον οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου καὶ οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἀπόδημοι. Ἀξιοσημεῖωτα καὶ ἀληθῆ φαίνονται ὅτι εἶναι ὅσα λέγονται περὶ τοῦ συνοικισμοῦ τοῦ χωρίου ἐκ διαφόρων πέριξ χωρίων, ἀντιθέτως νεώτερα ἡμιλόγια πλάσματα εἶναι τὰ ὅσα λέγει ἡ τοπικὴ μυθολογία περὶ Ἀγαμέμνονος, Αἰγίσθου, Νέστορος, Ὁρέστου, Κάστορος, Ἡφαίστου, Κυκλώπων κλπ. Τὰ μυθεύματα ταῦτα εἶναι δυστυχῶς ἀγνωστον ὑπὸ τίνος ἐπλάσθησαν, πάντως εἶναι κατὰ τοῦτο ἀξιοσημεῖωτα, καθ' ὅσον ἀποτελοῦν τεκμήριον ὅτι ὑπῆρχον εἰς τὸ Νεστόριον ἄνθρωποι, γνωρίζοντες τὰ ὀνόματα τοῦλάχιστον τῶν ἡρώων τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μυθολογίας, ἄνθρωποι οὐχὶ ἄμοιροι ἑλληνικῆς μορφώσεως.

Ἀξιοσημεῖωτα ἐπίσης εἶναι ὅσα γράφει ὁ συγγραφεὺς διὰ τὴν ἐνεργὸν συμμετοχὴν τῶν κατοίκων εἰς τὸν Μακεδονικὸν καὶ τοὺς κατόπιν ἀγῶνας τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐπισήμως ἐξεφράσθησαν εἰς αὐτοὺς ἔπαινοι.

Εἰς τὸ περὶ λαογραφίας κεφάλαιον ὁ συγγραφεὺς συγκεντρώνει διαφόρους πληροφορίας, ἀναφερομένας εἰς τὴν λατρείαν, τὴν ξενιτείαν, τὰς οἰκογενειακὰς σχέσεις, τὸν γάμον καὶ τὴν κηδείαν. Αἱ πληροφορίες εἶναι μᾶλλον σύντομοι καὶ πενιχραί, οὐδεμίαν δὲ διαφορὰν παρουσιάζουν πρὸς τὰ γενικῶς ἐν Ἑλλάδι κρατοῦντα.

Ἀκολουθεῖ πῖναξ τῶν δωρητῶν καὶ εὐεργετῶν τοῦ χωρίου, μετὰ τῶν ὁποίων ἐξέχουσιν θέσιν κατέχει ὁ ἐν Ἀμερικῇ ἐγκατεστημένος Ζήσης Βασιλειάδης, ἀνὴρ φιλόπατρις, τοῦ ὁποίου καὶ δημοσιεύονται διάφορα ἐπιτυχῆ πατριωτικὰ ποιήματα, ἀποπνέοντα τὸ ἄρωμα τῆς νοσταλγίας.